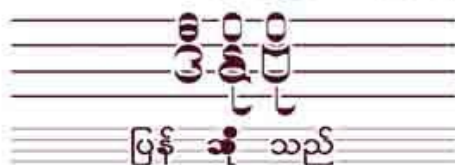

GVIR GETHON

November 2013

ပြန် သို့ သည်

တစ္ဆေပမ်းသူ ဒီနိုဗို

ကိုယ့်ဘာသာ ဒီခေါင်းစဉ်ပေးပြီး ကိုယ့်ဘာသာ ပြုံး မိသည်။ အမှန်တော့ ဆရာ ဒေါက်တာသန်းထွန်း၏ 'မင်းဒုက္ခနဲ့ မင်း' ဟု ပေးချင်မိသည်။

ဒီလိုဆိုတော့ တစ္ဆေဝတ္ထုကို ဘာသာပြန်ရတာ ခက်လွန်းလို့လားမေးစရာရှိသည်။ တကယ်တော့ တစ္ဆေဝတ္ထုကို ဘာသာပြန်ရတာ ဘာမှမကြာ။ ဝတ္ထုက ပါးပါးလျားလျား၊ ပြီးတော့ ရှင်းလင်းကျစ်လျစ်လွန်းသည်။ ဘာမှ အခက်အခဲမရှိလှ။ ဆိုလိုတာက တစ္ဆေပမ်းရတာ ဘာမှ မခက်ခဲလှ။ ခက်သည်က တစ္ဆေကို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုရတာ ။ ဒါ ကတော့ ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာသည်ဟုပဲ ပြောပြော၊ ဘယ်သူမှ ခိုင်းသော အလုပ်တော့ မဟုတ်။ ဘာသာပြန်ဆရာအနေနှင့် ဝတ္ထုဘာသာပြန်ပြီးလျှင် တာဝန်ကျေပြီဟုပဲ ပြောကြပေလိမ့်မည် ။ သို့သော် ကျွန်တော် တို့နှင့် ဝေးကွာနေသေးသော စာပေတစ်ရပ်ကို အပြည့်အဝ မဟုတ်တောင် အတန်အသင့် အရသာခံတတ်စေဖို့အတွက် တစ္ဆေဝတ္ထုကို ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှ ဝေဖန်သုံးသပ် ရေး သားထားသော ပညာရပ်ဆိုင်ရာ စာအုပ်စာတမ်းများ ကို ရှာဖွေ ဖတ်ရှုမိသည်။ ဖတ်လို့ ကောင်းပြီး ပညာလည်း ရပါသည်။

သို့သော် ပြန်လည် ဘာသာပြန် တင်ပြဖို့ရာမှာ တော့ ဝေဖန်ရေး နှင့်စာပေသီအိုရီအခြေခံ မရှိသူများ အတွက် နားလည်ဖို့ရာ ခက်ခဲလိမ့်မည် ဆိုတာသွားတွေ့ ရသည်။ ဒီအတွက် အတတ်နိုင်ဆုံး လွယ်ကူ ရှင်းလင်းအောင်ကြိုး စားအားထုတ်ရပါသည်။ ဒီအလုပ်က ဝတ္ထုဘာသာပြန်တာထက်ပင်ပိုအချိန်ယူခဲ့သည်။ ပို အားထုတ်ခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံး ဒီစာအုပ်အပေါ်မှာ ကိုယ်တိုင် ခံစားရေး သားထားသည့် အက်ဆေးကိုပါ ထည့်သွင်းထားပါသည်။ ဝတ္ထုသက်သက်ပဲ ဖတ်ချင်သူများ အနှောင့်အယှက် မ ဖြစ်ရလေအောင် ဝတ္ထုအနောက်တွင် နောက်ဆက်တွဲ အနေဖြင့်သာ ထည့်သွင်းထားပါသည်။ နယူးယော့ခ်သုံးအုပ်တွဲ ဝတ္ထုကြီး၏ ဒုတိယတွဲ ဖြစ်သော ဤတစ္ဆေဝတ္ထုကို ဖတ်ရှုပြီးနောက် ပထမတွဲ မှန်သားမြို့ တော် ကို ပိုမို အရသာခံနိုင်လိမ့်မည် ဟု ယူဆမိပါသည်။

အမည် :နောက်လိုက်နေတဲ့ အပြာဆိုတဲ့လူ တစ်ယောက် အကြောင်း

လျှို့ဝှက်သည်းဖို ဝတ္ထုတွေ ကို အရူးအမူး စွဲလမ်းတဲ့ စာဖတ်သူတွေ အဖို့တော့ ဒီချင်ခြင်းဟာ စာပေမြတ်နိုးမှု နဲ့ သိပ်မဆိုင်လှဘူးဆိုတာ သိကြပါတယ်။

စာပေကို ပိုပြီးမြတ်နိုးခံမင်လေ ဒါကို ပိုနားလည်လေပါပဲ။ လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဝတ္ထုတွေ ကို ဖတ်တဲ့အခါ ကျွန်တော် တို့စိတ်ရဲ့ အလုပ်လုပ်ပုံနဲ့အကဲဖြတ်သတ်မှတ်ပုံတွေ က တခြားစာတွေ ဖတ်ရတာ နဲ့ တအား ကွာခြားပါတယ်။ ဒီလို စိတ်ကစဉ်ကလျား ဖြစ်ပုံမျိုးကို ပေါလ်အော်စတာရဲ့ နယူးယော့ခ်သုံးအုပ်တွဲ ဝတ္ထုရဲ့ ပထမတွဲ မှန်သားမြို့ တော် မှာ အဝီအပြင် ဖော်ပြခဲ့ပြီးပါပြီ။

အဲဒီ ဝတ္ထုထဲမှာ 'ကွင်း' လို့ အမည် ရတဲ့ ဇာတ်ကောင်က 'ဝီလီယံဝီလဆင်' ဆိုတဲ့နာမည် နဲ့ လျှို့ဝှက်သည်းဖို ဝတ္ထုတွေ ရေး နေခဲ့တယ်။သူ 'ဝီလီယံ ဝီလဆင်' မဖြစ်ခင်ကတည်းက ကွင်းအနေနဲ့ လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဝတ္ထုတွေ ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖတ်ခဲ့သည်။ အများ စုက ဖြစ်သလိုရေး ထားမှန်း၊ နည်းနည်း လေးမှ အစမ်းသပ်မခံနိုင်မှန်း သူ သိပါသည်။ သို့ ပေမဲ့ ဒီစုံထောက်ဇာတ်လမ်းတွေ ရဲ့ ပုံစံက သူ့ကို ဆွဲဆောင်နေခဲ့သည်။

သူ ဖတ်မရလောက်အောင် ညံ့ဖျင်းဆိုးရွားလှသည့် ဝတ္ထုမျိုးက အတော် ရှားပါးသည်။ သူက တခြားစာအုပ်တွေ ကိုသာ အမြင်ကျဉ်းကျဉ်းလေးနဲ့ကြည့်ပြီး ကြေးထူတတ်ပေမယ့် ဒီလို စုံထောက်ဝတ္ထုမျိုးဆိုရင် ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ်သိပ်မရွေး။ သူ စိတ်ပါသည့်အချိန်ဆို ဆယ့်နှစ် အုပ်ဆက်တိုက် အသာလေးဖတ်နိုင်သည်။ သူ့အတွက် ဒါက ဆာလောင်မှု တစ်မျိုးပင်။ သူ မွတ်သိပ်နေတတ်သည့် အထူးအာဟာရမျိုးပင်။ သူ့မှာ အာသာမပြေမချင်း ရပ်တယ်လို့ မရှိ။

ဒီဖော်ပြချက်က စာဖတ်သူရဲ့ ဟိုးအတွင်း :စိတ်ထဲ ဘယ်လောက်တောင် ပဲ့တင်ထပ်နေခဲ့ပါသလဲ။ လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဝတ္ထုတွေ ရဲ့ ဆန်းကြယ်လှတဲ့ အချက် ကတော့

အဆုံးမှာ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခု ပေးတာပါပဲ။ အဆုံးသတ်လို့မှ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရဘူး ဆိုရင်တော့ ဒါဟာ ပြောလို့ မကောင်းလောက်အောင် စုတ်ပြတ်နေလို့ပါပဲ။

စာဖတ်သူအနေနဲ့ ဝတ္ထုမဆုံးမချင်းတော့ ဘာကိုမှ ပြောလို့ မရနိုင်သေး။ မှန်းဆမှု တွေ နဲ့ပဲ ကျွန်တော် တို့မှာ ပျော်မောလို့။ ပရမ်းပတာ အဖြစ်အပျက်တွေ ကို အစီအစဉ်တကျ ပေါင်းစုပုံဖော်ပေးနိုင်မယ့် အချက်အလက်တစ်ခု၊ ဖြေရှင်းချက်တစ်ခု၊ အဖြေတစ်ခုကို မျှော်လင့်ရင်းနဲ့ပေါ့။

ဇာတ်လမ်းကို လှလှပပ ပါးပါးနပ်နပ်လေးသာ ရေး ထားကြည့်၊ ကျွန်တော် တို့မှာ စာရေး ဆရာရဲ့ အမျိုးမျိုး လုပ်ကြံဖန်တီးမှု တွေ ကိုလည်း စိတ်မဆိုး၊ လမ်းမှာ လိုက်အောင် ထောင်ချောက်တွေ ဆင်ထားတာလည်းမဟုတ်။ အမှန်တော့ လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဇာတ်လမ်းတွေ က လူသတ်မှု လိုမျိုး အန္တရာယ်ငြိမ်ပမ်း၊ ကြမ်းတမ်းရက်စက်လှသည့် အဖြစ်အပျက်တွေ ပေါ်မှာ ပဲတဝဲလည်လည် ရေး သားနေခဲ့သည်။

သို့သော် ကျွန်တော် တို့ စာဖတ်သူများ ကတော့ ဤရှုထောင့်မှဘယ်တော့မှ မကြည့်။ လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဝတ္ထုထဲတွင် လူသတ်မှု တစ်ခုကနောက်ဆက်တွဲ ထုတ်ယူဆင်ခြင်မှု ကွင်းဆက်များ ပေါ်ထွန်းဖို့ ကနဦးအခြေခံ အကြောင်းတရား ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဒီလို ဝတ္ထုမျိုးတွေ က ကျွန်တော် တို့၏ အနုမာန မှန်းဆတွေ ခေါ်နိုင်စွမ်းအပေါ် သာယာစေသည်။ ဒီလိုလျှို့ဝှက်သည်းဖိုကိစ္စများ အပေါ် တပ်မက်မှု က ကျွန်တော် တို့ကို လူသား၏ ခံစားမှု ဝေဒနာများ ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ အမှု မှန်ပေါ်ပေါက်ဖို့၊ အဖြေရဖို့အတွက် အသိပုံစံသက်သက်နောက်ကိုသာ တစိုက်မတ်မတ် လိုက်နေခဲ့သော ပညာတတ် ဘီလူးသဘက်ကြီးများ အဖြစ်သာ ပုံဖော်နေခဲ့သည်။

နယူးယော့ခ် သုံးအုပ်တွဲ ဝတ္ထုကြီး၏ ဒုတိယတွဲ ဖြစ်သော တစ္ဆေဝတ္ထု သည်လည်း ပထမတွဲလိုပင် လျှို့ဝှက်သည်းဖို အမျိုးအစားဝင် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။ ဇာတ်လမ်းထဲတွင် လျှို့ဝှက်သည်းဖိုကိစ္စကို တအားကြီး အလေးမပေးထားပေမယ့်လည်း ဘယ်လိုပဲ ဖြစ် ဖြစ် လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဆန်နေခဲ့သည်။ ဝတ္ထုက ပါးပါးလျားလျား စုံထောက်ဝတ္ထု ကလေး။ အပြာဆိုသည့်လူကို အဖြူဆိုသည့်လူက တတိယလူ အမည် နောက်

လိုက်ဖို့ငှားသည်။ ဇာတ်လမ်းအစကတည်းက ဒီဇာတ်လမ်းက ဒီထက်မက ပြောထားမှန်းသိနိုင်သည်။ ပထမဆုံး စာကြောင်းမှာ ကတည်းက စာဖတ်သူအဖို့ဒါဟာ နောက်ကွယ်ရှိ တစ်စုံတစ်ရာကို ရည်ညွှန်းတော့မည် မှန်း သိနိုင်ခဲ့သည်။ (လျှို့ဝှက်သည်းဖို စာရေး ဆရာအများ စုက ဘာမဆို ကွယ်ကွယ်ဝှက်ဝှက် ပြောလေ့ရှိကြပေမယ့် ဒီဝတ္ထုကတော့ အများ ထက်ကို ပိုသည်။)

ဤစာကြောင်းက နည်းနည်း လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ပြီး

နိမိတ်တဘောင်ဆန်မနေဘူးလား။ စာရေး ဆရာက ကျွန်တော် တို့ကို သရုပ်မှန်ဝတ္ထုတွေ ထဲမှာ လို အသေးစိတ်တွေ ထဲ နစ်မြောမနေစေချင်မှန်း သိသာလှသည်။ သည့်အတွက် နာမည် တွေ က အပြာ၊ အဖြူ၊ အမည်း ၊ အညို၊ ပြီးတော့အစိမ်း၊ မီးခိုး၊ ရွှေ၊ အနီ (ဘားဆိုင်စားပွဲထိုး) နှင့် ခရမ်း (မိန်းမပျက်)တို့ ဖြစ်နေသည်။ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုလုံး တကယ့်အပြင်လောကနှင့် ကင်းကွာနေအောင် ဖန်တီးထားသည်။ ဒီအတွက် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်လွန်းနေခဲ့သည်။

အမှု က နှစ် ပေါက်မလား ဆိုတာတော့ အပြာလည်း မပြောနိုင်။ သို့ ပေမဲ့ ပစ္စု ပွန်က အတိတ်လိုပဲ မည် :မော င်နေဆဲ။ အနာဂတ်လိုပဲ လျှို့ဝှက်မှု တွေ နဲ့ ပြည့်နေဆဲ။ လောကရဲ့ သဘောကိုက ဒီလို။ တစ်လှမ်းပြီးမှတစ်လှမ်း၊ တစ်ခွန်းပြီးမှ တစ်ခွန်း။ လောလောဆယ် တချို့ကိစ္စတွေ ကိုအပြာလည်း ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မသိနိုင်သေး။ အသိက ဖြည်းဖြည်းချင်းသာလာတတ်တဲ့သဘော၊ လာပြန်ရင်လည်း ပေးဆပ်ရမှု တွေ က မနည်းမနော။

ဒီကောက်ချက်ကိုက ဒါဟာ အသိတရားအကြောင်း၊ သိမှု ဗေဒအကြောင်း ဒသ နှစ်ဆိုင်ရာ တစ်စုံတစ်ရာကို ညွှန်းဆိုနေသလို။ ဝတ္ထုကကျွန်တော် တို့ စာဖတ်သူများ ကို ဇာတ်လမ်းထဲနစ်မြောပြီး အမှန်တကယ် ဖြစ်နေသလို ထင်သွားတာမျိုး မ ဖြစ်မခဲ။ ကျွန်တော် တို့ကို ဇာတ်လမ်း၏ အထက်တွင် ရှိနေစေသည်။ ဇာတ်လမ်းကို ဥပစာတစ်ခုလိုပဲ ဖတ်သွားစေချင်သည်။ လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဝတ္ထုများ ဖတ်ရာတွင် လိုအပ်သည့် အသေးစိတ်တွေ ထဲ အကြီးအကျယ် အာရုံစိုက်တာမျိုး၊ ထုတ်ယူဆင်ခြင်ခြင်းအတွက်အပြင်းအထန် အားထုတ်တာမျိုးတွေ ကို မလုပ်စေဘဲ ဒါတွေ အားလုံးကဘာကို ဆိုလိုတာလဲဆိုသည့်

မေးခွန်းကို တစ်ဆင့်တက်ပြီး စဉ်းစားစေချင်သည်။ ဤဝတ္ထုထဲက စုံထောက်မှာ မှန်သားမြို့၊
တော် ထဲက စုံထောက်အသွင်ပြောင်းထားသည့် လျှို့ဝှက်သည်းဖို စာရေး ဆရာလိုပင်
အဖြေတစ်ခုရဖို့ လိုက်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖျက်ဆီးမိသည်အထိ အစွန်းရောက်သွားခဲ့သည်။
သူ့မှာ သူလျှို့လုပ်ရမည် ဖြစ်သည့်အတွက် ဤအမှု လိုက်နေစဉ်အတွင်း : တွေ့ နိုင်မည်
မဟုတ်ဟု သူ့ဇနီးလောင်းကို အကြောင်းကြားခဲ့သည်။

အမှု က နှစ် နှင့် ချီကြာသွားခဲ့သည်။ သူ့မှာ ဒီအတွင်း : သူမနှင့် လုံးဝမတွေ့ .
ဖြစ်။ အမှတ်မထင် လမ်းမှာ ပြန်တွေ့ ကြတော့ သူမက ယောက်ျား တစ်ယောက် နှင့်
လက်ချင်းချိတ်လို့။ သူမက သူ့ကို ရန်လုပ်သည်။ ရင်ဘတ်ကို ထုသည်။ ပါးစပ်ကလည်း အမှု
တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု စွဲချက်တင်လို့သူ့ကို အရူး တစ်ယောက် ပမာ အော်ဟစ်နေခဲ့သည်။

အပြာ တစ်ယောက် မှာ ဤအမှု နောက်လိုက်ရင်း တဖြည်းဖြည်းလူသားအ
ဖြစ်က ပျောက်ဆုံးကာ တစ္ဆေတစ်ကောင်ပမာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။မစ္စတာအော်စတာအနေနှင့် လျှို့
ဝှက်သည်းဖိုဝတ္ထုများ ဖတ်ရာတွင် အသည်းနှလုံးကင်းမဲ့သည့် ဆင်ခြင်ခြင်းသက်သက်၏
အပျက်သဘောကို လက်ညှိုး ထိုးပြချင်သည်လား မသိ။ သို့သော် သည့်ထက်မက၊ အပြာနှင့်
အမည် :ကြားတွင် အ ဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားနေခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ရပ်ဖျက်ထားသည့် အဖြူ
ကလည်း ရှိသေးသည်။

ဤဝတ္ထုက သူ့ဇာတ်လမ်းကို ကျော်လွန်ရုံမက လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဝတ္ထုဆိုသည့်
အမျိုးအစားကိုပါ ကျော်လွန်နေခဲ့သည်။ သည့်အတွက်ကျွန်တော် တို့အနေနှင့် လျှို့
ဝှက်သည်းဖိုဝတ္ထုများ ၏ အဓိက လိုအပ်ချက် ဖြစ်သော နောက်ထပ် မေးခွန်းထုတ်စရာ
မလိုတော့သည့် ယတိပြတ်အဖြေမျိုး ကင်းမဲ့နေသည်ဟု စွပ်စွဲလို့ မရ။ ကျွန်တော် တို့အနေနှင့်
ဝတ္ထုကိုဖတ်သွားရင်း အဖြူနဲ့ အမည် :က ဘယ်သူတွေ လဲ၊ ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့တာလဲဆိုသည့်
မေးခွန်းများ ၏ အဖြေကို သိခဲ့ကြသည် မဟုတ်လား။

သို့သော် လည်း ကျွန်တော် တို့ အဖြေ မရသည်က အန္တိမ လျှို့ဝှက်ချက်။ ဒါတွေ
အားလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ ဆိုတဲ့မေးခွန်း၊ ဘာမှမဟုတ်တာ (ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိတာ)
လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဒါ တကယ့်လျှို့ဝှက်ချက် ဖြစ်သည်။ တစ္ဆေဆိုသည့် ခေါင်းစဉ်ကကျွန်တော် တို့ပညာတတ်များ ၏ ဆင်ခြင်စဉ်းစား ကယောင်ချောက်ချားအဖျားတက်နေသည့် စိတ်မှာ ကိုယ်ထင်ပြနေသည့် ဝိညာဉ်ကို ဖော်ညွှန်းနေတာလား။ ဝတ္ထုတစ်အုပ်လုံးက ဒီအဓိပ္ပာယ်ကို ရည်ညွှန်းသည်ဆိုလျှင်တော့ ငင်းကိုယ်၌ ရှေ့နောက်မညီ သစ္စာဖောက်ရာ ကျပေလိမ့်မည် ။ အကယ်၍ များ သူ့အဓိပ္ပာယ်က အဓိပ္ပာယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူးဟု ဆိုလိုချင်သည်လား။ ဒါဆိုရင်တော့ ဒါကိုက အဓိပ္ပာယ်တစ်ခု ရှိနေသည်။ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော် တို့ဟာ ဘဝတွေ ကို အဓိပ္ပာယ်ရှိစေဖို့ အကြမ်းဖက်မှု ကို လိုလားတောင်းဆိုလေ့ရှိကြတယ်လို့များ မစ္စတာ အော်စတာကဆိုလိုချင်တာလား။ (အကြောင်းက ဝတ္ထုကို အကြမ်းဖက်မှု နဲ့ အဆုံးသတ်ထားတယ် မဟုတ်လား)။

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ပေစေ၊ ဤစုံထောက်ဝတ္ထုကလေးကနေ ဒီမေးခွန်းတွေ ကို ထွက်ပေါ်စေခဲ့တယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ တကယ့်ကိုပြည့်စုံကောင်းမွန်လှတဲ့ ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်လို့သာ ဆိုပါရစေလား။

ရီဘက်ကာ ဂိုးစတိုင်း

နယူးယော့ခ်တိုင်း

မှတ်ချက်

နယူးယော့ခ်တိုင်းသတင်းစာ စာအုပ်သုံးသပ်ချက်ကဏ္ဍပါ ရီဘက်ကာ ဂိုးစတိုင်း၏ ဆောင်းပါးကို ပြန်ဆိုပါသည်။ မစ္စတာ ဂိုးစတိုင်းမှာ Barnard Colleagueတွင် ဒဿ နဗေဒ ဘာသာရပ်ကို သင်ကြားသူ ဖြစ်ပြီး The Mind-Body Problemဝတ္ထုကို ရေး သားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

အခန်း (၂)

ဟိုး ကနဦးအစမှာ တော့ အပြာပဲ။ နောက်တော့ အဖြူ။ ပြီးတော့အမည်း ၊

ဇာတ်လမ်းမစခင် ကတော့ အညို၊ အညိုက သူ့ကို လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးခဲ့သည်။

လမ်းပြခေါ်ဆောင်ခဲ့သည်။ အညိုဇရာထောင်းတော့အပြာက သူ့နေရာ ဆက်ခံခဲ့သည်။ ဒါက

ဇာတ်လမ်းစတင်ခဲ့ပုံ။ နေရာကနယူးယော့ခံ၊ အချိန်က လတ်တလော ပစ္စုပ္ပန်။ (အချိန်နှင့်

နေရာ) နှစ် ခုလုံးက ဘယ်တော့မှ မပြောင်း။ အပြာက နေ့စဉ် ရုံးသွားသည်။ သူ့စားပွဲတွင်

ထိုင်သည်။ ဘာများ ဖြစ်လာမလဲ စောင့်သည်။ အချိန်အတော် ကြာသည်အထိ

ဘာမှမထူးခြား။ ထို့နောက်တွင် တော့ အဖြူဟုခေါ်သည့် လူတစ်ရောက် တံခါးပေါက်မှ

လှမ်းဝင်လာခဲ့သည်။ ဒီလိုနဲ့ ဇာတ်လမ်းက စသည်။

အမှု ကတော့ ရှင်းပုံရသည်။ အဖြူက အပြာကို အမည်း ဟုခေါ်သည့်လူ

တစ်ယောက် နောက် တောက်လျှောက် လိုက်စေချင်သည်။ အညို လက်အောက်တွင်

လုပ်စဉ်အခါက အပြာ တစ်ယောက် နောက်ယောင်ခံသည့်အလုပ် အတော် များများ

လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ယခုအလုပ်ကလည်း သိပ်မကွာလှပါ။ ပိုတောင် လွယ်ဦးမလား မသိ။

အပြာက အမှု လိုက်ချင်လှပြီ။ ထို့ကြောင့် သူက အဖြူ

ပြောသမျှသာနားထောင်နေခဲ့သည်။ ဘာမှ သိပ်မမေး။ သူ့အထင် ဒါအိမ်ထောင်ရေး

အရှုပ်အထွေး ဖြစ်မည် ။ အဖြူတစ်ယောက် သဝန်တိုလှသည့် ယောက်ျား တစ်ယောက်

ဖြစ်နိုင်သည်။ အဖြူကတော့ ဘာမှ မရှင်းပြ။ သူက သူ့ဆီအပတ်စဉ်

အစီရင်ခံစာပို့ဖို့လိုသည်ဟုသာ ပြောပြီး ပို့ရမည့် စာတိုက်သေတ္တာအမှတ်ကို စာရွက်ပေါ်တွင်

ရေး ချနေခဲ့သည်။ အပြာအတွက် ချက်လက်မှတ်တစ်စောင် စာတိုက်ကနေ

အပတ်စဉ်ပို့ပေးမည် ။ ထို့နောက် အဖြူကအမည်း : နေသော နေရာ၊ သူ့ပုံပန်းသဏ္ဌာန်

စသည်တို့ကို ပြောပြသည်။ အပြာက အမှု ကို ဘယ်လောက်ကြာကြာ လိုက်ရမှာ လည်းဟု

မေးသည့်အခါအဖြူက သူလည်း မသိဟု ဖြေသည်။ နောက်ထပ်

မညွှန်ကြားမချင်းအစီရင်ခံစာသာ ရေး တင်ပါဗျာဟု သူက ဆိုသည်။

အပြာအတွက် ပြောရလျှင် နည်းနည်း ဆန်းနေသလိုပင်။ သို့သော်လည်း ဒီအဆင့်တွင် သို့လောသို့လော ခွဲဟ ဖြစ်ဖို့ မလိုလှသေးပါ။ အဖြူနှင့်ပတ်သက်ပြီး တချို့ အချက်တွေ ကတော့ သူ့ကို သတိမပြုမိဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ ဥပမာ အနက်ရောင် မုတ်ဆိတ်၊ ထူထဲလှသော မျက်ခုံးမွေး၊ ပြီးတော့ မိတ်ကပ်လိမ်းထားသလား ထင်ရအောင် အလွန်အကျွံဖြူလွန်းလှသော အသားအရေ စသဖြင့်။ အပြာက ရုပ်ဖျက်ပညာတွင် အပျော်ထမ်းအဆင့် မ ကတော့။ ထို့ကြောင့် ဘယ်လိုပဲ ရုပ်ဖျက်ထားထားသူ သိနိုင်သည်။ သူ့ဆရာ အညိုက သူ့ခေတ်သူ့အခါ၌ ဤဘက်တွင် ဆရာတစ်ဆူမဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့် အမှု မှာ အိမ်ထောင်ရေး နှင့် မသက်ဆိုင်မှန်း သူ စပြီး ရိပ်မိလာခဲ့သည်။ သို့သော် သည့်ထက် သူ ဆက်ပြီးမတွေ့နိုင်။ အဖြူက ဆက်ပြီး ပြောနေခဲ့သည်။ အပြာမှာ သူ့စကားများ ကိုအာရုံစိုက်ပြီး နားထောင်နေရသည်။

"ခင်ဗျားအတွက် အားလုံးစီစဉ်ထားပြီးသား"

ဟု အဖြူက ပြောသည်။

"အမည် ရဲ့ အခန်းနဲ့တည့်တည့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုက်ခန်းကိုကျ ပိတ်ထားပြီးသား။ ခင်ဗျား ဒီနေ့ကို ပြောင်းနေလိုရတယ်။ အမှု ပြီးတဲ့အထိ အဲဒီ အခန်းကို ကျ ပိတ်ပေးထားမယ်"

"ကောင်းလိုက်တဲ့ စိတ်ကူးဗျာ"

အပြာက အဖြူဆီက သော့လှမ်းယူရင်း ပြောသည်။ သူ့အဖို့ခြေတိုအောင် လျှောက်ဖို့ မလိုတော့။

"ဒါပေါ့ဗျ"

အဖြူက သူ့မုတ်ဆိတ်မွေးကို ပွတ်သပ်ရင်း ဖြေသည်။

ဒီလိုနှင့် ဈေးတည့်သွားသည်။ အပြာက အလုပ်ကို လက်ခံလိုက်ပြီး နှစ် ဦးသား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ အဖြူက အပြာကို ယုံကြည်စိတ်ချကြောင်း ပြသည့်အနေဖြင့်

ဒေါ်လာ ၁၅၀ ကြိုတင်ငွေအဖြစ် ပေးသည်။

ဒါက ဒီဇာတ်လမ်း စတင်ခဲ့ပုံပဲ ဖြစ်သည်။ လူငယ် တစ်ယောက် ဖြစ်သည့် အပြာနှင့် သူ့ကိုယ်သူ အဖြူဟု ခေါ်တွင် သည့် ရုပ်ဖျက်ထားသည့်လူ တစ်ယောက် ။ အဖြူ ထွက်သွားပြီးနောက် အပြာက သူ့ဘာသာသူ ပြောနေမိသည်။

"သူ ဘယ်သူ ဖြစ် ဖြစ် အရေး မကြီးပါဘူး။ သူ့မှာ လည်း သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ရှိမှာ ပေါ့။ ဒါ ငါ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့အလုပ် ငါဂရုစိုက်ဖို့ပဲ လိုပါတယ်"

အချိန်က ၁၉၄၇ ဖေဖော်ဝါရီ ၃ ရက်။ အမှု က နှစ် ပေါက်မလားဆိုတာတော့ အပြာလည်း မပြောနိုင်။ သို့ ပေမဲ့ ပစ္စုပ္ပန်က အတိတ်လိုပဲမည်း မှောင်နေဆဲ။ အနာဂတ်လိုပဲ လျှို့ဝှက်မှု တွေ နဲ့ ပြည့်နေဆဲ။ လောကရဲ့ သဘောကိုက ဒီလိုပဲ။ တစ်လှမ်းပြီးမှ တစ်လှမ်း၊ တစ်ခွန်းပြီးမှ တစ်ခွန်း။ လောလောဆယ် တချို့ကိစ္စတွေ ကို အပြာလည်း ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မသိနိုင်သေး။ အသိက ဖြည်းဖြည်းချင်းသာ လာတတ်တဲ့သဘော။ လာပြန်ရင်လည်း ပေးဆပ်ရမှု တွေ က မနည်းမနော။

ရုံးခန်းထဲက အဖြူထွက်သွားပြီး မကြာပါ။ အပြာလည်း ဖုန်းကောက်ကိုင်ပြီး သူ၏ အနာဂတ်ဇနီးလောင်းကို ခေါ်လိုက်သည်။

"ကိုယ် ရုပ်ဖျက်ပြီး ထောက်လှမ်းရတော့မယ်။ ဒီတော့ ခဏတစ်ဖြုတ် အဆက်အသွယ် ပြတ်နေရင် စိတ်ပူမနေနဲ့နော်။ ကိုယ် မင်းအကြောင်းပဲ အမြဲတွေ့ နေမှာ ၊ သိလား"

သူက သူ့ချစ်ချစ်ကို ပြောလိုက်သည်။

အပြာလည်း စာအုပ်စင်ပေါ်က မီးခိုးရောင် လေးထောင့်သားရေအိတ်ကလေးကို ယူပြီး သူ၏ အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်း၊ မှတ်စုစာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် အခြားလုပ်ငန်းသုံး ကိရိယာတန်ဆာပလာများ ကို ထည့်ပြီး ထုပ်ပိုးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့စားပွဲကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်အောင် စာရွက်များ ကို ညီညီညာညာ စီလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ရုံးခန်းကို သော့ခတ်ကာသူ့အတွက် အဖြူငှားထားပေးသော တိုက်ခန်းရှိရာ ထွက်လာခဲ့သည်။ လိပ်စာ

ကတော့ အရေး မကြီးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အတွန့်တက်လာခဲ့ရင် ပြောနိုင်အောင် ဘရွတ်ကလင်း ကုန်းမြင့်လို့ပဲ မှတ်ထားလိုက်ရအောင်လား။လမ်းက တံတားနဲ့ သိပ်မဝေး။
လူအသွားအလာနည်းပြီး တိတ်ဆိတ်လှသည်။ လိမ္မော်လမ်း(Orange Street) ဖြစ်ဖို့များ သည်။ ၁၈၅၅ တွင် ဝေါ့ဒ်ဝစ်တမန် (Walt Whitman) တစ်ယောက် သူ၏ Leaves of Grassကို ပထမဆုံး ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့တာ ဒီလမ်းတွင် ဖြစ်သည်။ ဟင်နရီဝါဒီဘီချာ (Henry Ward Beecher) တစ်ယောက် သူ၏ ဘုရားကျောင်းတရားဟောစင်မြင့်လေးထက်မှနေ ကျွန်စနစ်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆန့်ကျင်ခဲ့သည်မှာ လည်း ဒီနေရာမှာပဲ ဖြစ်သည်။

အညိုရောင် ကျောက်တုံးများ ဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော လေးထပ် အဆောက်အအုံ၏ တတိယထပ်မှာ စတူဒီယိုခန်းငယ်လေးတစ်ခု ဖြစ်သည်။ အခန်းတွင် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း အပြည့်အစုံ ထားပေးသည့်အတွက် အပြာ ဝမ်းသာမိသည်။ အခန်းပတ်ပတ်လည် လျှောက်ကြည့်မိပြန်တော့ ပစ္စည်းအားလုံးက အသစ်ကျပ်ချွတ်တွေ ချည်း ဖြစ်နေတာ သတိထားမိသည်။ အိပ်ရာ၊ စားပွဲခုံ၊ ကုလားထိုင်၊ ခြေသုတ်ပုံ၊ စားပွဲခင်း၊ အိပ်ရာခင်း၊မီးဖိုချောင်သုံးပစ္စည်းများ အားလုံးအားလုံးမှာ အသစ်စက်စက်တွေ ချည်း။ ဗီရိယံတွင် အဝတ်အစားအပြည့်အစုံ အကုန်လုံး ချွတ်ထားသည်။ အဝတ်အစားတွေ က သူ့အတွက်များ လား စူးစမ်းချင်သည်နှင့် သူ စမ်းဝတ်ကြည့်သည်။ အားလုံးက ကွက်တီ။ အခန်းတစ်ဖက်မှ တစ်ဖက်ကို ကူးရင်းသူ့ကိုယ်သူ ပြောနေမိသည်။

"အခန်းက တွေ့ဖူးသမျှထဲမှာ သိပ်အကျယ်ကြီးမဟုတ်ပေမယ့်ချောင်းချင်ချင်ချင် သက်သော ငဲ့သက်သာ ရှိတာတော့ အမှန်ပဲ"

သူလည်း အပြင်ကို ပြန်ထွက်၊ လမ်းမကို ဖြတ်၊
မျက်နှာချင်းဆိုင်အဆောက်အအုံထဲ ဝင်လိုက်သည်။ ဝင်ပေါက်ရှိ စာတိုက်ပုံးများ တွင် အမည်
၏ နာမည် ကို သူ ရှာနေခဲ့သည်။

တွေ့ပြီ။ အမည် : - တတိယထပ်။

အခုထိတော့ အဆင်ပြေ ချောမွေ့နေဆဲ။

ထို့နောက် သူလည်း သူ့အခန်း သူပြန်ပြီး အလုပ်စဖို့ပြင်သည်။

ပြတင်းပေါက်လိုက်ကာကို ဆွဲဖွင့်ပြီး အပြင်ကို ကြည့်လိုက်တော့အမည်း :ကို လမ်းတစ်ဖက်က သူ့အခန်းမှာ ထိုင်လျက်သား တွေ ရသည်။အခြေအနေကို ခန့်မှန်းကြည့်ရသလောက် အမည်း : တစ်ယောက် စာရေး နေသည်ဟု ယူဆရသည်။ အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်မှ သေချာသွားသည်။ သို့သော်လည်း မှန်ဘီလူးက သူဘာရေး နေသလဲဆိုတာ မြင်နိုင်လောက်အောင်တော့ အားမကောင်းလှ။ အကယ်၍ မြင်နိုင်သည့်တိုင်အောင်ပြောင်းပြန်မြင်နေရသည့် လက်ရေး ကို သူဖတ်နိုင်ပါ့မလား အပြာ တစ်ယောက် သံသယ ဖြစ်မိသည်။ သူ အသေအချာ ပြောနိုင်သည် ကတော့ အမည်း : တစ်ယောက် အနီရောင် ဖောင်တိန်ဖြင့် မှတ်စုစာအုပ်တစ်အုပ်ထဲ ရေး နေခဲ့သည် ဆိုတာပါပဲ။ အပြာလည်း သူ့မှတ်စုစာအုပ်ကို ထုတ်လိုက်ပြီး ရေး ချလိုက်သည်။

ဖေဖော်ဝါရီ ၃ ရက်၊ ညနေ သုံးနာရီ၊ အမည်း : တစ်ယောက် စားပွဲမှာ စာရေး နေခဲ့သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အမည်း :က သူ့အလုပ်ကို ခဏရပ်ပြီး ပြတင်းပေါက်ကနေ ငေးကြည့်သည်။ တစ်ချို့မှာ အပြာလည်း သူ့တည့်တည့်ကြည့်နေသည် ထင်သဖြင့် သူ့မြင်ကွင်းကနေ ရှောင်နေလိုက်သည်။ သို့သော် အသေအချာ ကြည့်တော့မှ သူဟာ ငေးမောနေရုံသက်သက်ပဲဆိုတာသဘောပေါက်လာသည်။

အကြည့်က မြင်ဖို့ထက် တွေ့ဖို့အတွက် ဖြစ်သည်။ အရာဝတ္ထုတွေ ကို အာရုံထဲ အဝင်မခံ။ အရာဝတ္ထုတွေ ကို မမြင်နိုင်အောင် ကြည့်သည့်အကြည့်မျိုး။ ရံဖန်ရံခါ အမည်း :က ကုလားထိုင်ကနေ ထပြီး အခန်း၏ မမြင်ကွယ်ရာထဲ ပျောက်သွားတတ်သည်။ အပြာ ထင်သည်က အခန်းထောင့်တစ်နေရာ၊ ဒါမှမဟုတ် ရေချိုးခန်း ဖြစ်မည် ။

သို့သော် သူက ဘယ်တော့မှ အကြာကြီးမနေ။ အမြဲတမ်း စားပွဲခုံရှိရာ အမြန်ပြန်လာလေ့ရှိသည်။ နာရီပေါင်းများစွာ ဒီပုံစံအတိုင်း ရှိနေခဲ့သည်။ အပြာ တစ်ယောက် သည့်ထက်ပိုပြီး ဘာမှ မသိလာရ။ ခြောက်နာရီထိုးတော့ သူ၏ မှတ်စုစာအုပ်တွင်

ဒုတိယစာကြောင်းကို ရေး ချလိုက်သည်။

နာရီပေါင်းများစွာ ဤပုံစံအတိုင်း ရှိနေခဲ့သည်။

အပြာခမျာ ပျင်းရိရုံတင်မက စိတ်ထဲမှာ ကပျက်ယပျက် အလုပ်ခံရသလို ခံစားမိသည်။ အမည်း : ရေး နေတာတွေ ကို မဖတ်နိုင်သရွေ့ အရာရာတိုင်းက ဗလာသက်သက်သာ။ သူဟာ ကမ္ဘာကြီးကို ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးဖို့ ကြံစည်နေသည့် အရူး တစ်ယောက် များ လား အပြာ တွေ : မိသည်။ သူ၏ လျှို့ဝှက် ဖော်မြူလာကို ရေး ချနေတာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည် ။

သို့သော်လည်း ချက်ချင်း ပဲ သူ့မှာ ဒီလို ကလေးဆန်ဆန် အတွေ့ : တွေ အတွက် စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်မိသည်။ သူ့ဘာသာသူ ပြောမိသည်။ အခုချိန်မှာ တော့ ဘာမဆို သိဖို့ရာ စောပါသေးသည်။ ထို့ကြောင့် လောလောဆယ် ဘာကိုမှ ကောက်ချက်မချဖို့ပဲ သူ ဆုံးဖြတ်မိတော့သည်။

သူ၏ စိတ်မှာ ထွေလီကာလီ ကိစ္စလေးတွေ မှာ ပဲ လှည့်လည်နေပြီးနောက်ဆုံးတော့ သူ့ဇနီးလောင်းဆီမှာ ပဲ အဆုံးသတ်တော့သည်။ ယခုညကိုလျှောက်လည်ကြဖို့ စီစဉ်ထားတာ သူသတိရမိသည်။ ဒီကနေ့ အဖြူ သာရုံးခန်းရောက်လာပြီး အမှု မအပ်လျှင် အခုလောက်ဆို သူမနှင့် အတူရှိနေလောက်ပေပြီ။ ပထမဆုံး ၃၉ လမ်းရှိ တရုတ်စားသောက်ဆိုင်သွားမည် ။ စားပွဲအောက်မှာ လက်ချင်းချိတ်ပြီး နှစ် ယောက် သား တူမကိုင်တတ် ကိုင်တတ်နှင့် ယက်ကန်ယက်ကန် ဖြစ်နေကြမည် ။ ပြီးနောက် ပါရာမောင့်မှာ ရုပ်ရှင် နှစ် ကားဆက်ကြည့်မည် ။ ခဏတာမျှ သူ့စိတ်ထဲမှာ သူ့မျက်နှာသူအံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ပြတ်ပြတ်သားသား မြင်လိုက်ရသည်။ (ရယ်နေတဲ့ အောက်မျက်ခမ်း၊ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်မှု ကို ဖုံးကွယ်ထားတဲ့မျက်နှာ)

ထို့နောက် သူ့မှာ အခုလို အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ဘယ်လောက်ကြာမယ်မှန်းမသိ စောင့်နေရတာ ထက် သူမနဲ့များ အတူရှိနေရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲ တွေ : မိသည်။ သူမဆီ ဖုန်းဆက်ပြီးစကားစမြည်

ပြောရင်ကောင်းမလား တွေ့မိသေးသည်။ သူ့မှာ ချီတုံချီတုံနှင့် နောက်ဆုံး
မဆက်တော့ပါဘူးဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။ သူ့ကိုယ်သူပျော့ညံ့သူ တစ်ယောက် အဖြစ်
အထင်ခံရမှာ လည်း စိုးသည်။ သူမကို သူဒီလောက် တောင့်တနေတာကိုသာ သိလျှင်
တစ်ပန်းရှုံးပေလိမ့်မည် ။ ဒါကောင်းသည့်ကိစ္စ မဟုတ်။ ယောက်ျားဆိုတာ အမြဲတမ်း ပိုပြီး
ကြံ့ခိုင်နေရမည် မဟုတ်လား။

ယခုတော့ အမည်း :က သူ၏ စားပွဲခုံပေါ်ရှိ စာရေး ကိရိယာများ ကိုရှင်းပြီး
ညစာစားဖို့ ပြင်သည်။ သူက တမြုံ၊ မြုံ၊ နှင့် စိမ်ပြေနပြေ ဝါးရင်းသူ့စတိုင်အတိုင်း
ပြတင်းပေါက်ရှိရာ စိတ္တဆန်ဆန် ငေးမောနေခဲ့သည်။အစာကို မြင်မှပဲ အပြာလည်း
ဆာလာပြီး မီးဖိုချောင် ကြောင်အိမ်ထဲစားစရာ ဘာများ ရှိမလဲ သွားမွှေရတော့သည်။ သူလည်း
စည်သွတ်အသားဘူးကို ဖောက်၊ ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်နှင့် အချဉ်ရည်လောင်းကာ စားလိုက်သည်။
ညစာစားပြီးနောက် ယောက် ယက်ခတ်လှုပ်ရှားနေသည့်အမည်း :၏ အခန်းကိုကြည့်ပြီး
သူ့စိတ်ထဲ အမည်း : တစ်ယောက် အပြင်များ ထွက်မလား မျှော်လင့်မိသည်။ သို့သော် ဘာမှ
မဖြစ်လာ။ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်အကြာ အမည်း : တစ်ယောက် သူ့စားပွဲမှာ
သူပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ သူက စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေခဲ့သည်။ သူ့နံဘေးမှာ
စာကြည့်မီးလေး ထွန်းထားသည်။ အပြာမှာ အမည်း :၏ မျက်နှာကိုအခုမှ ပိုပြီး
ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်ရသည်။ အပြာခန့်မှန်းကြည့်ရသလောက်အမည်း :မှာ သူနှင့်
ရွယ်တူလောက်ပဲ ရှိမည် ။ ကြီးကြီးငယ်ငယ် တစ်နှစ်၊နှစ် နှစ် ထက်မပို။ ဆိုလိုသည်က သူဟာ
သုံးဆယ်ဝန်းကျင်လောက် ရှိမည် ။အမည်း :၏ မျက်နှာက ကြည့်ပျော်ပျော်မျက်နှာ၊ နိစ္စရူဝ
တွေ နေရတဲ့ ထောင်နဲ့ချီတဲ့ မျက်နှာတွေ နဲ့ ဘာမှ မကွာခြားလှတဲ့ ရုပ်မျိုး။

အပြာအတွက်တော့ ဒါဟာ စိတ်ပျက်စရာပဲ။ သူက အမည်း :ကိုသူရူး
တစ်ယောက် လိုပဲ တိတ်တခိုး မျှော်လင့်နေမိတာ မဟုတ်လား။ အပြာလည်း
သူ့အဝေးကြည့်မှန် ပြောင်းနဲ့ အမည်း :ဖတ်နေတဲ့ စာအုပ်ခေါင်းစဉ်ကိုလှမ်းဖတ်လိုက်သည်။
ဟင်နရီ ဒေးဗစ် သော ရိုး(Henry David Thoreau)၏ ဝေါဒင် (Walden)၊ အပြာ

တစ်ယောက် ဤစာအုပ်ကို တစ်ခါမှမကြားဖူး။ သူ၏ မှတ်စုစာအုပ်ထဲ ဂရုတစိုက် ရေးမှတ်ထားလိုက်သည်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ တစ်ညလုံး ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သည်။ အမည် :က စာဖတ်လို့အပြာက သူစာဖတ်နေသည်ကို စောင့်ကြည့်လို့။ အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ အပြာမှာ ပိုပိုပြီး အားလျော့လာခဲ့သည်။ သူ့မှာ ယခုလို ထိုင်လေ့ထိုင်ထ မရှိခဲ့။ အမှောင့်က တစ်စတစ်စ သူ့အပေါ်ကျရောက်လာသည်နှင့်အမျှသူ့မှာ စပြီး မရိုးမရွ ဖြစ်လာမိသည်။ သူက တက်တက်ကြွကြွနှင့် တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသွား၊ တစ်ခုခု လှုပ်ရှားလိုက်ချင်သည်။ ကျွန်တော် ကရှားလော့ဟုန်းလို အစားမျိုးမဟုတ်ဘူးဟု သူက အညိုကို ပြောလေ့ရှိသည်။

အထူးသဖြင့် သူ့ကို သူ့ဆရာက ရုံးထိုင်အလုပ်တွေ ခိုင်းသည့်အခါမျိုးတွင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို ကျားကုတ်ကျားခဲ လိုက်ရမယ့် အလုပ်တွေ ပေးပါဗျာဟု ပြောလေ့ရှိသည်။ ယခုတော့ သူကိုယ်တိုင် အကြီးအကဲ ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ ယခု သူလိုက်ရသည့်အမှု ကတော့ ဘာမှ လုပ်စရာမရှိတဲ့အလုပ်။ လူ တစ်ယောက် စာရေး၊ စာဖတ်လုပ်နေသည်ကို စောင့်ကြည့်နေရသည့်အလုပ်က တကယ်တော့ ဘာမှ လုပ်စရာမရှိတဲ့ အလုပ်။

ဘာတွေ ဖြစ်နေသလဲဆိုတာ သိနိုင်ဖို့ တစ်ခုတည်းသော နည်းကအမည် :၏ စိတ်ထဲဝင်ပြီး သူ ဘာတွေ :နေသလဲ သိမှသာ ဖြစ်မည် ။ ဒါလည်းဘယ်လိုမှ မ ဖြစ်နိုင်သည့် ကိစ္စ။ ထို့ကြောင့် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အပြာစိတ်မှာ အတိတ်နေ့ရက်များ ဆီ လွင့်မျောနေမိတော့သည်။ သူ့မှာ အညိုနှင့်အတူတွဲ ပြီး လိုက်ခဲ့သည့်အမှု များ ကို သတိရမိသည်။

သူတို့၏ အောင်ပွဲခံခဲ့သည့် အမှု များ ကို စားမြုံ့ ပြန်ပြီး ပီတိ ဖြစ်နေမိသည်။ ဥပမာ လူနီအမှု လိုမျိုး။ အမှု က ဒေါ်လာ ၂၅ သိန်းခန့်ကိုအလွဲသုံးစားလုပ်သည့် ဘဏ်စာရေး တစ်ယောက် ၏ အမှု ၊ ထိုအမှု မှာ အပြာ တစ်ယောက် ဘွတ်ကီလောင်းကစားခိုင်းအ ဖြစ် အယောင်ဆောင်ကာ လူနီကိုသူ့ဆီမှာ လာလောင်းအောင် လှည့်ဖြားရသည်။ ထို့နောက် ဘဏ်မှာ ကွာနေသည့်စာရင်းကို ပြန်ဖြည့်ပေးခဲ့ရသည်။

မီးခိုး၏ အမှု က ပိုတောင် ကောင်းသေးသည်။ မီးခိုးမှာ တစ်နှစ် ကျော်ခန့် ပျောက်ဆုံးနေခဲ့သည်။ သူ့မိန်းမက သူ့ကို သေပြီဟု သဘောထားကာလက်လျှော့ထားခဲ့တော့သည်။ အပြာ တစ်ယောက် ပုံမှန်လမ်းကြောင်းမှန်သမျှလိုက်ခဲ့သည်။ ဘာမှ မထူးခြား။

ဤသို့ဖြင့် သူ၏ နောက်ဆုံး အစီရင်ခံစာကို ဖိုင်တွဲ ခါနီး ဆဲဆဲတစ်ရက် ဘားတစ်ခုမှာ မီးခိုးကို မတော် တဆ တွေ့လိုက်ရသည်။ လက်လျှော့ထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည့် ဇနီး ဖြစ်သူရှိနေသည့်နေရာနှင့် နှစ် ဘလောက်ပင်မဝေး။ ယခု မီးခိုး၏ နာမည် က အစိမ်း။ သို့သော် အပြာ ကတော့ သူ့ကိုမီးခိုးမှန်း တန်းသိသည်။ လွန်ခဲ့သည့် သုံးလလုံး သူ့ဓာတ်ပုံကို သွားလေရာဆောင်ထားခဲ့သည့်အတွက် သူ့မျက်နှာကို အလွတ်ကို ရနေခဲ့သည်။

အ ဖြစ်က သူ့မှာ အတိတ်မေ့နေခဲ့သည်။ အပြာက မီးခိုးကို သူ့မိန်းမဆီ ခေါ်သွားပေးတော့ သူ့ကိုယ်သူ အစိမ်းအ ဖြစ်ပဲ ဆက်ခေါ်နေပြီးသူမကို မမှတ်မိသော်လည်း သူမကို သဘောတော့ကျသည်။ ရက်အတန်ကြာတော့ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းသည်။ ဤသို့ ဖြင့် ဒေါ်မီးခိုးမှာ ဒေါ်အစိမ်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။ လူ တစ်ယောက် တည်းကိုပဲ ဒုတိယအကြိမ် လက်ထပ်ခဲ့ရသည်။ မီးခိုး ကတော့ သူ့အတိတ်ကို သူ လုံးဝ မမှတ်မိ။

ထို့အပြင် ထိုသို့ မေ့လျော့နေခဲ့သည် ဆိုတာကိုလည်း ခေါင်းမာစွာ နှင့်ငြင်းသည်။ ထိုသို့ အတိတ်ကို မမှတ်မိ၍ လည်း လက်ရှိ ပစ္စုပ္ပန် အဆင်ပြေနေသည့်ဘဝကို ဘယ်လိုမှ ထိခိုက်ပုံ မရ။ မီးခိုးဘဝက အင်ဂျင်နီယာ တစ်ယောက် အ ဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့ပေမယ့် ယခုတော့ အစိမ်းအနေဖြင့် သူ့အိမ်နှင့်နှစ် ဘလောက်ခန့်ဝေးသည့် ဘားတစ်ခုတွင် အရက်ငှ်ပေးသူ တစ်ယောက် လုပ်နေခဲ့သည်။ သူက အရက် စပ်ပေးရတာ သဘောကျသည်။ လာသည့်ဖောက်သည်တွေ နဲ့ စကားစမြည် ပြောရတာ ပျော်သည်။ သူ့မှာ တခြားဘာမှ လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိ။

"ကျွန်တော် က ဘားမှာ အရက်စပ်သမားလုပ်ဖို့ မွေးလာတာပဲ"

သူ၏ လက်ထပ်ပွဲတွင် အညိုနှင့် အပြာကို ဖွင့်ဟ ကြေညာသည်။

လူ တစ်ယောက် သူ့ဘဝသူ ရွေးချယ်သည်ကို သူတို့က ဘယ်လိုများ ကန့်ကွက်နိုင်မှာလဲ။

အဲဒီ ကာလတွေ ကတော့ တကယ့်ကို လွမ်းမောစရာ ကာလတွေ ပါပဲ။ အပြာ တစ်ယောက် သူ့ဘာသာ ပြောမိသည်။

"ဆန်းပြားလှတဲ့ အလှည့်အပြောင်းတွေ ၊ စိတ်ရွှင်မြူး စရာ တိုက်ဆိုင်မှု တွေ နဲ့ ပြည့်လို့။ ဟုတ်ပါတယ်။ အမှု တိုင်း ကတော့ စိတ်လှုပ်ရှားစရာမကောင်းပါဘူး။ အကောင်းနဲ့ အဆိုး ကတော့ တွဲ နေတာပေါ့"

သူကြည့်နေရင်း အမည် :က သူ့အခန်းမီးကို ပိတ်လိုက်သည်။

အမြဲ အကောင်းမြင်တတ်သည့် အပြာ တစ်ယောက် နောက်တစ်နေ့မနက် သတိပီရိယအပြည့်ဖြင့် နိုးလာခဲ့သည်။ အပြင်မှာ တော့ နှင်းတွေ ကတိတ်ဆိတ်နေသည့်လမ်းလေးထက် တဖွဲဖွဲကျလို့ အရာရာကို ဖွေးဖွေးလှုပ်စေခဲ့သည်။ အမည် : တစ်ယောက် စားပွဲမှာ မနက်စာကိုစား၊ ဝေါ်ဒင်ကိုစာမျက်နှာနည်းနည်း လောက် ထပ်ဖတ်ပြီး အခန်းနောက်ဝင်သွားတာကိုအပြာ တွေ နေရသည်။ ထို့နောက် အပေါ်ခြံ ကုတ်အကြီးကြီးဝတ်ပြီး ပြတင်းပေါက်နား ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ အချိန်က မနက် ရှစ်နာရီထိုးပြီးစ။အပြာလည်း သူ၏ ဦးထုပ်၊ ကုတ်၊ မာဖလာနှင့် ဘွတ်ဖိနပ်များ ရှိရာအလောတကြီးသွားပြီး လှေကားမှ ပြေးဆင်းကာ အမည် :နောက် တစ်မိနစ်ပင် နောက်မကျဘဲ လမ်းပေါ်ရောက်နေခဲ့သည်။

လေငြိမ်လှသည့် မနက်ခင်းပင် ငြိမ်သက်လွန်းလှသည့်အတွက်သစ်ကိုင်းတွေ ပေါ် နှင်းကျသံ တဖြောက်ဖြောက်ကိုပင် သူ ကြားနိုင်သည်။လမ်းပေါ်မှာ တခြား ဘယ်သူမှ မရှိ။ အမည် :၏ ရှူး ဖိနပ်ရာများ ကအဖြူရောင် လူလျှောက်ပလက်ဖောင်းပေါ် ထင်နေကာ လမ်းကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့သည်။ အပြာလည်း လမ်းကွေ့အရောက် ထိုလမ်းကြောင်းအတိုင်းလိုက်လာခဲ့သည်။ နောက်တစ်လမ်းရောက်တော့ အမည် :က ရာသီဥတုကိုသဘောကျနေသလို ဖြည်းဖြည်းချင်း စိမ်ပြေနေပြေ လျှောက်နေခဲ့သည်။

ထွက်ပြေးဖို့ ကြံနေတဲ့ပုံစံမျိုး မဟုတ်ဟု တွေ့မိပြီး သူလည်း သူ့နှုန်းကိုအလိုက်သင့် လျှော့ချလိုက်သည်။

နောက်ထပ် နှစ်လမ်းလောက် လျှောက်ပြီးနောက် အမည် :က ကုန်စုံဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်ထဲ ဝင်သွားသည်။ ဆယ်မိနစ်၊ ဆယ့်နှစ် မိနစ်လောက်နေမှဆိုင်ထဲကနေ လေးလံလှသည့် အညိုရောင် စက္ကူအိတ်ကြီး နှစ် အိတ်ကိုင်ကာထွက်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်အဝင်ဝနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လမ်းတစ်ဖက်မှာ စောင့်နေသည့် အပြာကို သတိပြုမိပုံမရ။ လိမ္မော်လမ်းဆီ ခြေထောက်တွေ ကိုဦးတည်လို့။

"မုန်တိုင်းမကျခင် ပစ္စည်းတွေ စုဆောင်းနေတာ ကျေနပ်တာပဲ"

အပြာက သူ့ဘာသာ ပြောလိုက်သည်။

အပြာလည်း သူ့အတိုင်း လိုက်ဝယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဒီလိုလုပ်တာ အမည် :ကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားမည့် အန္တရာယ်ရှိမှန်းတော့ သိပါသည်။ ဒါတမင် လှည့်ကွက်ဆင်တာ မဟုတ်လျှင်တော့ အမည် : တစ်ယောက် အိမ်ပြန်နေလောက်ပေပြီ။

ထို့ကြောင့် အပြာလည်း ဈေးပတ်ဝယ်နေခဲ့သည်။

သတင်းစာနှင့်မဂ္ဂဇင်းတစ်ထပ်ကြီး ဝယ်ပြီး လိမ္မော်လမ်းရှိ သူ့အခန်းရှိရာ ပြန်လာခဲ့သည်။ သေချာပါသည်။ အမည် :မှာ ပြတင်းပေါက်ဘေးရှိ သူ့စားပွဲမှာ ရောက်နေခဲ့ပြီ။ မနေ့ကလိုပဲ သူ့မှတ်စုစာအုပ်ထဲ ရေးချလို။

နှင်းကျနေသည့်အတွက် မြင်ကွင်းက မကောင်း။ ထို့ကြောင့် အမည် :၏ အခန်းထဲမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေသလဲ။ သူ့မှာ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်နိုင်။ အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းကလည်း သိပ် အသုံးမဝင်လှ။ နေ့လယ်နေ့ခင်းကအုံ့ဆိုင်နေဆဲ။ မဆုံးတမ်းကျနေသည့် နှင်းများ ထဲတွင် အမည် :မှာ အရိပ်တစ်ခုထက်မပို။ အပြာလည်း အချိန်အတန်ကြာ ကြည့်နေခြင်းကို ရပ်နားလိုက်ပြီး သတင်းစာ၊ မဂ္ဂဇင်းများ ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ သူက True Detective(တကယ့်စုံထောက်) မဂ္ဂဇင်း၏ အမာခံပရိသတ်၊ တစ်လမှ မလွတ်စေရ။ ယခုလို အချိန်ရတော့ သူ့မှာ မျက်မှောက်ရေး ရာများ

ကို နုံ့စပ်စပ် ဖတ်နေမိသည်။ အနောက်ဘက် စာမျက်နှာများ ထဲရှိအသိပေး
အကြောင်းကြားစာများ၊ ကြော်ငြာများ ကိုပင် အချိန်ပေး ဖတ်နေမိသည်။ လူဆိုးဂိုဏ်းများ နှင့်
လျှို့ဝှက်စုံထောက်များ အကြောင်း အသားပေးရေး သားထားသည့် ဇာတ်လမ်းများ ကြားတွင်
မြုပ်နေသည့် ဆောင်းပါးတိုလေးတစ်ပုဒ်က အပြာ၏ စိတ်ကို လှုပ်ခတ်စေခဲ့သည်။ သူ့မှာ
မဂ္ဂဇင်းကိုဖတ်ပြီးပေမယ့် ထိုကိစ္စက ခေါင်းထဲက ထုတ်လို့ မရနိုင်ခဲ့။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ် ဆယ့်ငါးနှစ် ခန့်က ထင်ပါသည်။

ဖီလာဒီဖီးယား(Philadelphia)အပြင်ဘက် သစ်တောထဲတွင် ကောင်လေး တစ်ယောက်
အသတ်ခံခဲ့ရသည်။ ရဲများ လည်း အမှု မှန်ပေါ်ပေါက်ဖို့ အားထုတ်ပြီး လိုက်ခဲ့ပါသည်။ သို့
သော် သူတို့မှာ ဘာသဲလွန်စမှ မရခဲ့။

သူတို့မှာ သံသယ ဖြစ်ဖွယ်ကောင်းသူကို ရှာမရရုံသာမဟုတ်၊ ကောင်လေး
ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာကိုပါ မဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့။ သူဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီမှာ
ရောက်နေတာလဲ စသည့်မေးခွန်းများ ကို မဖြေနိုင်ခဲ့။ နောက်ဆုံးတွင် အမှု ကို အမှု တွဲ ပုံထဲ
ထိုးထည့်လိုက်ရတော့သည်။ အကယ်၍ ကောင်လေးအလောင်းကို စစ်ဆေးဖို့
တာဝန်ကျသော သေမှု သေခင်း စစ်ဆေးသည့် အရာရှိသာ ဤကိစ္စကို
ဆက်မလိုက်လျှင်ဤအမှု မှာ လုံးလုံးမေ့လျော့ခံသွားရပေတော့မည် ။

ရွှေဟု အမည် ရသည့် ထိုအရာရှိက ဤလူသတ်မှု အပေါ် အတော်
စွဲလမ်းနေခဲ့သည်။ ထိုကလေးကို မမြှုပ်နှံမီ သူ့မျက်နှာသဏ္ဌာန်ကို ပွားယူထားခဲ့သည်။
ထိုအချိန်မှစ၍ အချိန်ရလျှင် ရသလို သူ့မှာ ဤလျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖော်ထုတ်ဖို့ ကြိုး စားခဲ့သည်။
အနှစ် နှစ် ဆယ်ကြာပြီးနောက် သူလည်းပင်စင်ယူဖို့အရွယ် ရောက်လာခဲ့သည်။ အလုပ်မှ
အနားယူပြီးနောက် သူ့မှာ အချိန်ပြည့် ဤအမှု နောက် လိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ သို့ သော်
အခြေအနေကဘာမှ မတိုးတက်။ သူ့မှာ အမှု မှန်ပေါ်ပေါက်ဖို့ လမ်းစမမြင်သေး။
ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းပင် နီးစပ်လာတာမျိုးမရှိ။ တကယ့်စုံထောက် မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ
ဖော်ပြထားသော ဆောင်းပါးက ကောင်လေးနှင့်ပတ်သက်သည့်သတင်းပေးနိုင်သူကို ဒေါ်လာ
နှစ် ထောင် ဆုချီးမြှင့်ဖို့ ထုတ်ပြန်ထားသည်။ ထို့အပြင်လက်ထဲတွင် ကောင်လေး၏

မျက်နှာတိုင်းကို ကိုင်ထားသော လူ၏ ပုံကိုလည်းဖော်ပြထားသည်။ မူ နိဝါးဝါး ဖြစ်နေသည့်ပုံကို ပြန်လည် ပြုပြင်ထားသည်။

သူ့မျက်လုံးထဲက အကြည့်က အလွန်အမင်း စိုးထိတ်ကာ အနူးအညွတ် တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေသည့်အသွင် ရှိသဖြင့် အပြာ တစ်ယောက် မျက်လုံးကို မခွာနိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ရွှေမှာ အိုမင်းလာခဲ့ပြီ။ သူ့မှာ အမူ ကို မဖော်နိုင်ခင် သေသွားမှာ စိုးနေခဲ့သည်။ အပြာမှာ ဒီအတွက်အလွန် စိတ်လှုပ်ရှားမိသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် လက်ရှိလုပ်လက်စ အလုပ်တွေ ကိုထားခဲ့ပြီး ရွှေကို အကူအညီပေးချင်မိသည်။ ဒီလိုလူမျိုး များများ စားစားမရှိဟု သူတွေ မိသည်။

ကောင်လေးမှာ ရွှေ၏ သား ဆိုလျှင်တော့ သဘာဝ ကျသည်။ လက်စားချေဖို့၊ ဘာလုပ်ဖို့၊ ညာလုပ်ဖို့ စသဖြင့် ဘယ်သူမဆို နားလည်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် ကောင်လေးမှာ သူ့အတွက် လုံးလုံး သူစိမ်း တစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဤအတွက် သူ၏ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး နှင့် ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်။ နောက်ကွယ်အကြံအစည်လည်း ဘယ်လိုမှ မရှိနိုင်။ ဤအတွေးက အပြာကိုအတော် ကြီး ရိုက်ခတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ကလေး တစ်ယောက် ကို သတ်ဖြတ်သွားတဲ့လူ တစ်ယောက် ကို အပြစ်မပေးဘဲထားတဲ့ လောကကြီးကို ရွှေ လက်မခံနိုင်၊ လူသတ်တရားခံက အသက်ထင်ရှား ရှိချင်မှ ရှိပေတော့မည် ။ သို့သော်လည်း သူ ကတော့ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး၊ သူ့ပျော်ရွှင်မှု တွေ အကုန်လုံးကိုစတေးပြီး အမှန်တရားကို ဖော်ထုတ်သွားဖို့ သံန္နိဋ္ဌာန် ချထားခဲ့သည်။

ထို့နောက် အပြာလည်း ကောင်လေးအကြောင်း ခဏတာ တွေ :တောနေမိသည်။ အမှန်တကယ် ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့သလဲ၊ ကောင်လေးဘယ်လိုများ ခံစားခဲ့ရသလဲဆိုတာ ကြိုး စား ခံစားကြည့်သည်။ ထို့နောက်တော့လူသတ်သမားသည် ကောင်လေး၏ မိဘနှစ် ယောက် ထဲက တစ်ယောက် ဖြစ်ရမည် ဟု သူ ထင်လာမိသည်။ မဟုတ်လျှင် ကောင်လေး ပျောက်ဆုံးနေမှု ကို ကျိန်းသေ အကြောင်းကြားမှာ ပဲ မဟုတ်လား။ ဤ အတွေးကပိုပြီးဆိုးသည်ဟု အပြာထင်သည်။ သူ့မှာ ထိုအတွေး :ကြောင့် နေထိုင်မကောင်းချင်သလိုပင် ဖြစ်လာသည်။ ဒီနောက်တော့ ရွှေလည်း တစ်ချိန်လုံးဤသို့

ခံစားနေရမှာပဲဟု အပြည့်အဝ နားလည်လာခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ် ဆယ့်ငါးနှစ် က ဆိုလျှင် သူကိုယ်တိုင်လည်း ချာတိတ်အရွယ်ပဲ ရှိသေးပြီး ထိုကောင်လေးသာ သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေခဲ့ဦးမည် ဆိုလျှင် သူ့အရွယ်ခန့်ရှိလိမ့်မည် ဟု နားလည်မိသည်။ သူဟာ အခု ငါ့နေရာမှာ ရှိနေပြီး ငါက အဲဒီ ကောင်လေးနေရာမှာ လည်း ရှိနိုင်တာပဲ။ တခြားဘာလုပ်ရမည် မှန်းလည်း မသိသည်နှင့် သူလည်း မဂ္ဂဇင်းမှပုံကို ဖြတ်တောက်ပြီး သူ့အိပ်ရာခေါင်းရင်းရှိ နံရံပေါ်တွင် သံမှို နှင့် စွဲထားလိုက်သည်။

ဒီလိုနှင့် ကနဦးနေ့ရက်များ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သည်။ အပြာက အမည်းကို စောင့်ကြည့်သည်။ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြားမရှိလှ။ အမည်းက စာရေး သည်။ စာဖတ်သည်။ စားသောက်သည်။ ဟိုနားသည်နား လျှောက်သည်။အပြာ တစ်ယောက် အဲဒီ မှာ စောင့်ကြည့်နေတာ သတိထားမိပုံမရ။ အပြာ ကတော့ ပူပန်စိတ်မဝင်အောင် ကြိုးစားပြီးနေသည်။ သူယူဆသည်ကအမည်း : တစ်ယောက် အချိန်အခါကို စောင့်နေခြင်း ဖြစ်မည် ။ အပြာမှာ တစ်ယောက် တည်း ဖြစ်သဖြင့် သူ့ကို အမြဲမပြတ် စောင့်ကြည့်ဖို့တော့ မျှော်လင့်လို့မရ။ လူ တစ်ယောက် ကို ၂၄ နာရီလုံး စောင့်ကြည့်ဖို့ မ ဖြစ်နိုင်။ အိပ်ဖို့၊စားဖို့၊ လျှော်ဖွပ်ဖို့ စသဖြင့် အချိန်ပေးရသေးသည်။ အကယ်၍ အဖြူကအမည်း :ကို ၂၄ နာရီ စောင့်ကြည့်စေချင်ရင်တော့ သူ လူနှစ် ယောက် ၊သို့ မဟုတ် သုံးယောက် ငှားမှရမည် ။ တစ်ယောက် နှင့် တော့ မရ။ အခုတော့အပြာ တစ်ယောက် တည်း။ သူလည်း ဒီထက်ပိုပြီး မတတ်နိုင်။

ဒီလိုမျိုး သူ့ဘာသာသူ ပြောနေမိပေမယ့်လည်း စိုးရိမ်စိတ်တော့ဝင်နေမိပြီ။ အကယ်၍ အမည်း :ကို စောင့်ကြည့်ဖို့ လိုအပ်တာမှန်လျှင်သူ့ကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း နာရီတိုင်း မိနစ်တိုင်း စောင့်ကြည့်ရပေမည် ။ မပြတ်တမ်း စောင့်မကြည့်နိုင်လျှင်တော့ စောင့်ကြည့်နေသည်ဟုကို မပြောနိုင်။အခြေအနေတစ်ခုလုံး ပြောင်းလဲသွားဖို့အတွက် အချိန်များများ မလိုဟုအပြာ ဆင်ခြင်မိသည်။ တစ်ခဏလောက် အာရုံမစိုက်မိသည်နှင့်၊ ဆိုကြပါစို့သူ၏ ဘေးဘီကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်တာပဲ ဖြစ် ဖြစ်၊ သူ့ခေါင်းကိုတစ်ချက်လောက် ကုတ်လိုက်တာပဲ ဖြစ် ဖြစ်၊ သမ်းဝေရုံသက်သက်ပဲ ဖြစ်

ဖြစ်အမည် :အနေနှင့် မျက်လှည့်ပြလိုက်သလို သူကြံစည်ထားသည့် မကောင်းမှု ကို ကျူး
လွန်နိုင်ပေသည်။ ဒါ တစ်ခဏတာလေးကို ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ထိုကဲ့သို့ တစ်ခဏတာများ က
နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ရာနှင့် ထောင်နှင့်ချီရှိသည်။ဒါဟာ ပြဿ နာပဲဆိုတာ အပြာ သိလိုက်သည်။
သို့သော် သူ့စိတ်ထဲမှာ ဤပြဿ နာနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လောက်ပဲ စဉ်းစားစဉ်းစား
အဖြေရဖို့မနီးစပ်နိုင်သေး။ သို့သော် သူ့အတွက် ပြဿ နာက ဤတစ်ခုတည်းမဟုတ်။

ယခုအချိန်ထိ အပြာမှာ ဒီလောက်ထိ ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ် ထိုင်ခဲ့ဖူးခြင်းမရှိ။ ယခုလို
လှုပ်ရှားမှု ကင်းမဲ့ခြင်းကကို သူ့ကိုယ်သူ ဆုံးရှုံးနေသလိုခံစားရစေသည်။ သူ့မှာ ကူကယ်ရာမဲ့
ဖြစ်နေသလိုမျိုး ဘာကိုမှ ဆုပ်တွယ်လို့မရ၊ လက်ရှိတစ်ခဏနှင့် နောက်တစ်ခဏကြား
ဘယ်လိုမှ ခွဲခြားလို့မရ။ သူ့မှာ သူ့အတွင်း :ထဲသူ တစ်ခါမှ မတွေ့ :ကြည့်စဖူး။ သူ့အတွင်း
:ကမ္ဘာရှိမှန်းသိသည်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်တိုင်က တိုင်းတာရေတွက်လို့မရ။ဖွင့်ဟ
ဖော်ထုတ်လို့မရ။ မှောင့်အတိကျနေသည့် နေရာအ ဖြစ်ပဲ သဘောထားသည်။
သူမှတ်မိသလောက် သူ့မှာ အရာရာတိုင်း၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ပဲ လျင်မြန်စွာ ရွေ့လျား
ကျက်စားခဲ့သည်။ သူ့အာရုံများ ကို ဤမျက်နှာပြင်များ ပေါ်မှာ ပဲ စူးစိုက်ထားပြီး
တစ်ခုပြီးတစ်ခု အကဲဖြတ်သုံးသပ်သည်။